

SLOVENEK

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejemnik velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemnik velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Narečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 30.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 230.

V Ljubljani, v torek 7. oktobra 1890.

Letnik XVIII.

Socijalno gibanje na Nemškem.

Dne 1. oktobra je bil za Nemško razveljavljen izjemni zakon proti socijalistom. Po dvanajstletnem suženjskem stanju vrnili so se s tem dnem tudi za delavce oni zakoni in pravice, ki veljajo tudi za druge državljane. To je okolnost velikega pomena, tembolj, kolikor silneje se širi na površje socijalno vprašanje.

Namen tem izjemnim zakonom, ki so prepovedovali socijalistom vsako prosto gibanje, bodisi po časopisju ali pri zborovanjih, bil je zatreti razširjanje socijalističnih, državnemu redu nevarnih načel. Skušnja pa uči zakonodajce, da s tem zakonom niso dosegli svojega namena, da proti tej ideji je orožna sila brezvspešna. Nasprotno je socijalno gibanje v kljub drakoničnim zakonom raslo, vspevalo ter si postavilo vence svojemu delovanju z velikanskim, nepričakovanim uspehom pri zadnjih volitvah v državni zbor nemški. Povdarjala se je večkrat misel in to so priznali vodje socijalistov sami, da so jim izjemni zakoni v korist, vendar so sedaj z nepopisnim veseljem vsprejeli sklep cesarjev, da s 1. oktobrom nehajo ti zakoni. Z nekim strahom vladni krogi pričakujejo nasledkov te svobode.

Ta dogodek se ni izvršil nepričakovano. Ko je Bismarck odložil veslo pri državnem krmilu, bilo je le vprašanje časa, kedaj da tudi ta njegov potvor vržejo v vodo. Vrgli so ga in valovi javnega mnenja so se razburili, a misliti je, da se pomirijo kmalu. Znano je, kakov strasten nasprotnik bil je mož železa in krvi vsakemu prostemu gibanju, vlasti socijalnemu. Hotel si je vse pokoriti s svojo železno roko. Pest njegova je težko padala na nemške katolike, zavestno in ponosno se je razlegal po svetu glas: V Kanoso nikdar! Z isto silo hotel je zatreti tudi socijaliste; okolnosti zato so se mu kazale jako ugodne. Ko je namreč l. 1878. napadel zloglasni Hödel nemškega cesarja Viljema, zvrnil je Bismarck krivdo tega zločina na socijaliste in je izročil v ta

namen zakonodajnemu zboru osnovo zakona proti agitacijam socijalistov.

Tedaj je zavrgel zbor poslancev to predlogo; ko je pa kmalu za tem atentat Nobilingov na Viljema razburil Evropo, tedaj je javno mnenje ljudstva samo zahtevalo, da se mora s sile zatreti gibanje, ki poraja tako strahovite sadove. Bismarck je koval železo, dokler je bilo vroče in vspeh njegovih naporov je bil izjemni zakon proti socijalistom l. 1878. potrjen za tri leta. Pozneje se je večkrat podaljšala ta določba. Ko pa je vlada zadnji čas, ko je potekala doba veljavnosti zakona, skušala pridobiti večino za njega podaljšanje, prepričala se je, da jej to ni več mogoče, in tako so ti zakoni izgubili svojo veljavnost dne 1. oktobra.

Ta dan je bil za socijaliste velik praznik; po vseh mestih vršle se slavnostni zbori in navdušenje mej delavci je bilo nepopisno. Kovale so se v ta namen spomeniške svetinje, tiskale podobice, na katerih je naslikan konec zakonov, naperjenih proti socijalistom. Ta radost socijalistov ima pa tudi svoje veljavne vzroke. S tem dnem je priznana socijalna demokracija kot enakopravna z drugimi činitelji v političnem življenju. Znano je naše stališče nasproti socijalizmu; da-si obsojamo njegova načela, vendar ne obsojamo vseh. Kar je dobrega in razmeram sedanjega časa prikladnega v socijalnem gibanju, združilo se je v vrstah krščanskih socijalistov, katerim pripada važna in težavna naloga, iz rok socijalistov-upornikov iztrgati zapeljane milijone neveseljih delavcev, ki verjamejo sladkim obljubam socijalistov, ter hité za njimi kakor poslušna čeda — v revolucijo.

Živel torej, krščanski socijalizem, ki zbira svoje vojnike pod zastavo — križa.

Iz Hrvatske.

(Izvirna dopis.)

Hrvatski narod je neizmerno mnogo žrtvoval, da si je utemeljil svoje vseučilišče, ki je pa dozdej ostalo nepopolno, kajti medicinska fakulteta še ni

odprta, pa tudi še menda ne bo tako hitro. Istina je, da utemeljenje medicinske fakultete stoji velike svote, pa se zatorej le počasi more razviti, kar vidimo tudi pri drugih starejših vseučiliščih, katere vzdržuje država. Še teže pa je s tem vprašanjem pri nas, kajti narod si mora sam vse svoje zavode vzdržavati. Vendar pa je od onega časa, ko je škof Strossmayer prigodom svoje zlate maše položil 40.000 gld. za utemeljenje medicinske fakultete, zavlada v hrvatskem narodu splošna želja, da se v istini spolni čim preje naše vseučilišče. Sedanji rodoljubni župan mesta Zagreba dr. Amruš je izdelal popolno osnovo za to fakulteto ter tudi natančno dokazal, koliko bi se moralo trošiti na leto, da bi se to dalo v kratkem izvesti. To je v istini lepo in za slovanski jug jako potrebno podjetje, za katero pa naši sedanji politični faktorji mnogo ne marajo, kajti vse druge osnove jim blodijo po glavi. Narod je vse to sprevidel, pa je začel sam zbirati doneske po celi deželi in dozdej je nabral že veliko svoto v to svrhu. V vsakem večem društvu, posebno pri zdravicah na domovino, spodbudi kateri od prisotnih svoje prijatelje in znance, da je treba ljubezen do domovine skazovati v dejanju in za to tudi kaj žrtvovati. In tako se zbira svotica za svotico, da je zdaj že nabranega denarja s Strossmayerjevim darom blizu 100.000 gld. To seveda je še-le komaj deseti del svote, katera se potrebuje za vzdrževanje medicinske fakultete, ali pri tem moramo računati na vsak način, da bo tudi deželno zastopstvo o svojem času spregovorilo resno besedo. Seveda sedanji dohodki Hrvatske in Slavonije pokrivajo komaj sedanje navadne potrebe ter ne bi bilo mogoče še kakšnih 60.000 gld. na leto uvrstiti v proračun, ker ga ni s čim pokriti. Ali za to ima Hrvatska še tako zvano krajiško zaklado, broječo milijone, in od te bi se dalo dobiti vsako leto za medicinsko fakulteto lep donesek.

Ta zaklada je sicer utemeljena le za kulturni napredek bivše Krajine, ali po našem mnenju je ravno tako pravično te dohodke upotrebiti v ome-

LISTEK

Radinje.

Zgodovinska povest Jana Podhajského. — Poslov. V. Z.

VI.

Navstala je zima. Sneg je pokril vso krajino, drevje se je upogibalo pod težo snega in marsikatero deblo je padlo s silnim ropotom na zemljo, ker ni moglo prenašati težkega bremena. Umrli je zopet jeden gozdni velikan; sneg je pokril njegovo telo, tovariši njegovi so škripali, kot bi peli pogrebno pesem svojemu drugu.

Prebivalce grada Radinje je zapadel sneg in ločil od ostalega sveta. Tako mirno je bilo ondi, tako tiho, zvunaj se je pa vse pripravljalo na hud vihar, da, divjal je že povsodi, vlasti pa v glavnem mestu.

„Sigmunda, verolomnega Sigmunda nočemo za kralja! Raji umremo, kakor bi ga sprejeli za svojega gospodarja! Raji naj se izpremeni lepa naša domovina v prazno puščavo, raji naj postanejo evetoča naša mesta razvaline, raji naj pogine ves bogataški rod do dojenca na materinih prsih, kakor bi se imenoval Sigmund češki kralj!“ Tako so vpili

v Pragi, in poleg Prage so vpila tudi druga češka mesta in poleg teh so vpile tudi češke vasi sicer tako tihe in mirne. Vsa Češka se je spremenila v jeden vojaški tabor.

Meščan je vrgel proč orodje svojega rokodelstva in ostril zarujaveli meč, kateri je imel shranjen po svojem pradedu in o katerem ni nikdar mislil, da ga bo še sam rabil v boji.

Nedavno je bilo še tako mirno na Češkem, in zdelo se je, da je mir ohranjen na Češkem za večno.

Kmet je pošiljal svoj lemež h kovaču, da bi ga mu prekoval v oster meč ali težko palico, in sam si je nabijal cep z velikimi žrebli. Navadno glasilo je bilo: „V boj!“

Kaj učini namestni vladar g. Čenjek z Vartenberka? Tako so premišljevali treznejši, mirnejši narodovi duhovi.

Na Radinje so prihajala poročila o občnih zadevah zelo redko. Le malokdaj je zavil kak prijatelj vitezov v grad, da je pripovedoval, kaj se snuje po vsej deželi.

Početkom zime je bival Jaroslav s Štenovic večkrat na Radinjah. Vodilo ga je tja ne samo prijateljstvo z vitezom z Dubnjan, temveč tudi gorka ljubezen do njegove hčere. Vendar je opazil, da je

deklica, četudi uljudna in prijazna očetovemu prijatelju, vendar hladna za njegove poglede, da mu ne stisne roke, če ji jo on. Ali je morda še tako neizkušena, da ne vé ničesar, kaj znači pogled, kaj tresoča roka? — Morda je že v dekličinem srcu drug obraz, ki ne dovoli, da bi se vselila njegova podoba? — Tako je premišljeval vitez Jaroslav; strah se mu je vselil v srce.

„Še nikdar me ni premagal ženski pogled; do sedaj še nisem čutil nobene ljubezni do deklice; a kam je sedaj izginila moja moštvo, ko jo prosim z očmi in obrazom: Usmili se me! — zdi se mi, kakor bi me ne slišala, ne razumela, prezirala.“

Nekoč je jezdil skozi snežnati gozd proti gradu in premišljeval o dragi hčerki graščakovi ne zmené se za snežinke, ki so mu padale na obraz. V tem se mu je ustavil nenadoma konj in se vspel divje. Jezdec se je vzdržal komaj v sedlu. Pred njim je stal kakor kip nepremakljiv človek.

„Kaj plašiš mojega konja, gozdni potepin!“ zaklical je stenoviški gospodar in obraz mu je žarel srda. Ni bil še nikdar osoren, in zakaj se je tu razjezil? Kdo je to, ki je sicer tako mirnega moža tako razkačil.

Božek z Ledkova.

njeno svrhu za ves hrvatski narod, kakor ž njo zidati železnice, od katerih imajo po tem največ koristi naši zavezniki, kateri si jih celó prilastujejo. Od te zaklade naj bi se vsako leto izločil lep donesek za medicinsko fakulteto, pa bi se potem mogel tudi kmalu utemeljiti. Ako bode moral pa narod sam zbirati po goldinarjih in krajcarjih potrebno svoto, potem se bo moralo še dolgo čakati na odpertje omenjene fakultete, ki je gotovo potrebna ne samo za Hrvatsko, nego za celi slovanski jug. Dozdaj se morajo vsi Jugoslovani medicino učiti na inostranskih vseučiliščih, potem pa bi se mogli lahko sestajati v Zagrebu, kar bi bilo tudi v drugem pogledu za južne Slovane velike važnosti. Hrvatsko vseučilišče bi bilo potem mnogo jače obiskovano in sicer od vseh Jugoslovancev, ki bi se med seboj mogli boljše spoznavati ter si boljše bodočnost vstvarjati. In gotovo ni brez razloga, da je nekdo trdil, da je tudi ravno to zraven denarnega vprašanja razlog, radi katerega se današnji vlastodržci bojé misliti o tem vprašanju. Rajši sevêda gledajo, da se naša mladina razhaja po tujih vseučiliščih, kjer se večkrat nasrêe tudi čisto drugega, narodnim idejam protivnega duha, mesto da ostanejo na lastnem ognjišču in gojë pravo ljubezen do svojega naroda. Vkljub vsem tem zaprekam pa si bode hrvatski narod, ki je že toliko žrtvoval za svojo prosveto, počasi zbiral doneske ter jih z božjo pomočjo tudi toliko nabral, da si bode tudi to krasno osnovo oživotvoril, kar naj Bog blagoslovi.

Politični pregled.

V Ljubljani, 7. oktobra.

Notranje dežele.

O shodu slovenskih in isterskih poslancev liberalni listi trosijo vedno več neresničnih poročil. Vedeti hočejo, da se bili povabljeni hrvatski zastopniki neodvisne in Starčevićeve stranke, da so se ti razgovori nadaljevali v Reki med hrvatskimi in dalmatinskimi poslanci, da bomo torej kmalu slišali ob obnovljenem Zvonimirovem kraljestvu veliko-hrvatskem. Ti listi popolno prezirajo, da so se slovenski poslanci kot realni politiki postavili popolno lojalno na stališči veljavne naše ustave in da na tej podlagi zahtevajo, da se uresničijo pri shodu stavljene in soglasno sprejete resolucije. — Čudno se nam pa tudi zdi, kako da so židovsko-liberalni listi tako točno poučeni o vseh točkah, in tudi o posameznih poslancih, ki so govorili pri tej ali oni resoluciji; posveti naših poslancev bili so namreč tajni in poseben odsek je skrbel za to, kar pride v javnost. Predno pa je ta odsek objavil sklepe zbranih poslancev, prinesli so že češki listi in po njih tudi takoj nemško-liberalni natančna poročila o tem shodu. Zanimivo bi bilo zvedeti, kje so pri tej priliki imele stene svoja ušesa.

O državnem vojnem ministru bar. Bauer-ju časniki že dlje časa donášajo poročila, da namerava odstopiti; omenjajo tudi zadnji čas, da bo njegov naslednik sedanji ogrski deželno-brambovski minister baron Fejervary. Vsled vpliva, ki ga imajo Ogrji v naši državi, je prav verjetno, da tudi važno mesto avstrijskega vojnega ministra zasede kak ogrski magnat. Uradni listi sicer ta poročila zanikujejo, a najbrže dobimo v kratkem novega vojnega ministra.

Ožja volitev na Dunaji za deželni zbor v okraji „Landstrass“ je bila včeraj jako živahna;

Nista si bila dobra prijatelja. Poznala sta se že od otroških let; v prvih letih mladeništva sta živela oba skupaj v Pragi kot kraljeva pažeta in na to kot oprodi. Jaroslav je bil nekoliko starejši od Bořeka. Že v kraljevski službi je bila vedno jeza in prepir mej njima. Oba sta zapustila že pred dlje časa kraljevsko službo. Jaroslav je bil podedoval bogato posestvo po ravno umrlem očetu in postal je premožen gospod. Bořek se je vrnil k očetu, streljal po gozdu zveri in hodil večkrat na Radinje skrivaj.

„Zakaj mi hodiš ti na pot, ti — lesni potepin!“ — ozval se je razžaljeni Bořek z jeznim glasom.

„Meni je tu jezdit dovoljeno, ali tebe in tvojega očeta je zapodil kralj odtod! S poti! Sicer te zdobé podkve mojega konja!“

„Imam še toliko moči, da se lahko ubranim tebe in tvojega konja!“ Že je potegnil meč in se postavil proti jezdu. Tudi ta se ni premišljal, ali bi vzel v roke svoje orožje. Boj med obema mladenci ni trajal dolgo. Močnejši Bořek je potegnil svojemu tekmeču meč iz roke, prijel uplašenega konja za uzdo, privil ga, da je padel na kolena, in zaklical:

„Mogel bi potisniti meč v tvoje prsi in se

ne le vse, „kar leze in gré“, prišlo je na volišče, nosili so tudi stare in betežne volilce na volišče in smé se reči, da se s toliko strastjo in vstrajnostjo na obeh straneh na Dunaji ni še nikoli agitovalo, kakor pri tej volitvi. Tu so volilci morali pokazati svojo barvo, kajti stala sta si nasproti odločna kandidata, kapelan Schnabl kot zastopnik združenih kristijanov in dr. Grübl kot pravi prototip židovskega liberalizma; zmagal je kapelan Schnabl s 2738 glasovi proti liberalnemu kandidatu dr. Grübl-u, ki je dobil 2490 glasov.

S shodom čeških poslancev se še vedno bavi češko časopisje, vzlasti to namero podpirajo listi na Moravskem in v Šleziji; čudno pa je, da sedaj mladočeški agitatorji nočejo ničesar slišati o takem shodu, ko vendar vedno govoré o češkem kraljestvu. Tak shod bi bil prvi korak, da se vsaj načelno združi češki narod po svojih zastopnikih v glavnih vprašanjih in da na podlagi teh razgovorov in sklepov po vseh čeških deželah enotno in složno deluje za vresničenje svojih želj. Sevêda Mladečehi ne marajo sloge in mirú; v slogi namreč je treba delati, Mladečehi pa so dozdaj le kričali; dozdaj so le podirali, znajo li tudi zidati, to bodo morali še le dokazati v prihodnosti.

Vnanje države.

Srbija. Iz Belgrada se poroča listom, da je začel v imenovanem mestu izhajati nov list pod imenom „Zaštita“, ki se hoče pred vsem poganjati za vladarsko hišo Obrenovićev. — Milan, bivši srbski kralj, ima vedno manj veljave v Srbiji. Beligranski listi poročajo namreč, da je Milan pozval ministre k vkupni konferenci, toda vsi so mu odrekli svojo vdeležbo. — Kakor piše „Narodni Dnevnik“, namerava srbska vlada popolniti poslanstva v Berlinu in Bukreši in v Atenah novo poslanstvo osnovati.

Nemčija. Kakor poroča „N. Allg. Ztg.“, poslovil se je že nemški vojni minister Verdy od svojih tovarišev v zadnjem ministerskem svetu. V kratkem utegne na njegovo mesto imenovan biti general Kaltenborn-Stachau, ki je od 1888. leta poveljnik drugi gardni pehotni diviziji. Na njegovo mesto pa utegne priti, kakor pišejo listi, prestolonaslednik Meiningenski. Tudi Medell-Piesdorf, sedanji minister kraljeve hiše, utegne izstopiti iz svoje službe, ker se ne ujema z upravo hišnega ministerstva. — „Hamburger Nachrichten“ so se zadnje dni oglasile o pogovoru, katerega je imel Crispi z dopisnikom nekega francoskega lista ter opomnile, dasi ta pogovor mnogi tako tolmačijo, kakor bi Crispi sedaj o trodržavni zvezi drugače sodil, kakor nekdaj. Toda temu ni tako; zakaj Crispijevo stališče do trodržavne zveze je popolnoma neizpremenjeno. Njegov pogovor s Saint Cërom je le ugovarjanje proti njegovim Francozom prijaznim nasprotnikom „katoliškega mišljenja“, kateri si zmirom prizadevajo, da bi spravili Crispija z njegovega mesta. — Temu besedičenju se ne bomo čudili, če pomislimo, da je zgoraj omenjeni list glasilo Bismarckovo. Vrana vrani oči ne izkljuje, pravi prigovor. Kaj bi zagovarjal Crispija, ko se splošno vé, kako méni on o trodržavni zvezi.

Francija. Poročalo se je vže, da namerava Boulanger zapustiti Jersey ter se iz zdravstvenih ozirov preseliti na otok Malto. Sicer je prosil general italijansko vlado, da bi smel bivati čez zimo v Italiji. Toda tej prošnji se ni ugodilo, temveč dovolilo se mu je le, da se smé na poti na Malto pomuditi nekoliko v Neapolu. Ko bi bila italijanska vlada dovolila Boulangerju prezimiti v Italiji, zamerila bi se bila francoski vladi. Tega pa ni hotela, ker se hoče zadnji čas s Francijo popolnoma sprijazniti.

Nizozemsko. Iz Bruselja se poroča „N. Fr. Pr.“ dné 4. t. m.: Vojvoda Adolf Nasavski je po-

tako maščevati nad teboj za vse, kar si mi kedaj žalega storil. Ali revni zemljan dá miloščino bogatemu gospodu in mu podari življenje. Ti smeš tja gori v grad, ti smeš gledati njeno obličje in poslušati njen sladki glas, in se dotikati njene mehke roke, — ali vedi, če tudi meni ni to dovoljeno, imam vendar od nje poročstvo njene ljubezni, za kar me bodeš še zavidal, — poglej!“

In potegnil je iz nedrija uvelo kiticó potočnic.

„To sem prejel iz njene roke!“ klical je viteški, ponosno.

Izpustil je uzdo, stopil stran in se glasno zasmel, radujé se, da je s tem poročilom in spominom iz Eliškine roke najbolj ponižal in razžalil svojega tekmeča.

Ta je samo mahal z roko, pogledal škodoželjno v njegov obraz in odjezdil molé v grad.

„Gospod vitez, počakaj trenotek! Ne boš šel saj v grad brez meča? Kako se boš izgovarjal, da imaš prazno nožnico? Da je zlomljen, nič ne škodi. Samo varuj se, da se ne osramotiš, če ga boš ven vzel.“

Klanjajoč se mu, podal je rudečemu vitezú prelomljen meč: „Vidiš, da ti more tudi gozden potepin postreči.“ (Dalje sledi.)

zval k sebi luksenburškega državnega ministra Eyschena, da stori potrebne priprave, če bi utegnil kralj Viljem III. umreti. V Luksenburgu se je že včeraj govorilo, da je kralj umrl. In v resnici kaže njegov položaj, da se utegne to kmalu vresničiti. — Kardinal Lavigerie je pisal holandskemu kralju in kraljici pismo, v katerem ja prosi, da prej ko mogoče sprejmeta resolucije mejnarodne bruseljske konference protisuženjstva.

Anglija. Kakor se piše iz Londona, pozvan je vendar Švicar Castioni pred sodišče v Bowstreetu, ker je obdolžen, da je umoril tesinskega državnega svétnika Rossija. Kako se bode izreklo dotično sodišče o tem zloglasnem rogoviležu, utegnemo v kratkem poročati.

Grecija. Po carjigraskih listih pišejo grški časnikarji, da je obisk ruskega carja v Carjigradu odvisen od uravnave patrijarhatskega vprašanja. Pri tej priliki omenjajo grški listi pohvalno rusko vlado, katera bode s tem nameuom pospešila nerešeno vprašanje.

Izvirni dopisi.

Iz Šentvida nad Ljubljano, 6. oktobra. Preteklo nedeljo popoldne so napravili šentviški radovoljni gasilci pod vodstvom vrlega načelnika g. A. Belca prijazno zabavno veselico v prostorih „Kraljičeve gostilne“. Večer je bil tem prijetnejši, ker se je vdeležilo zabave tudi več sosednih gasilnih društev; med drugimi je bilo navzoče gasilno društvo iz Ljubljane pod vodstvom g. Doberleta, iz Kranja, iz Lukovice, iz Polhovega Gradca, iz Šiške, iz Viča in iz Bizavika.

Vsi ti zastopniki so se zbrali v društveni hiši rokodelskih pomočnikov ter skupno korakali s spremeljajočo jih godbo na „Kraljičev vrt“, kjer jih je g. A. Belec iskreno pozdravil, omenjajoč, da gasilna društva po vzgledu vrlega vladarja, čegar god uprav ta dan praznujemo, delujejo v človekoljubne namene, in da jih taki prijateljski sestanki v tem plemenitem delu izpodbujajo; želeli je torej pogostnih takih shodov, in zato z radostjo vse došle góste prav prisrčno pozdravlja, vzlasti pa načelnika zveze gasilnih društev, g. Doberleta. Ta se zahvali za prijateljski pozdrav v imenu vseh góstov.

Občinstva sta bila prenapolnena oba obširna vrtova. Veselica s tombolo je donesla gasilnemu društvu blizu 200 glđ. dohodka; dobitki so bili lepi in večinoma darovani, za kar ob tej priliki zahvalimo vse blage dobrotnike od blizu in daleč.

Naše mlado gasilno društvo je ta večer pristopilo k zvezi gasilnih društev v Ljubljani.

Suša je tudi pri nas jako občutljiva in vodnjaki so večinoma že brez vode.

V Gameljnih so v nedeljo po noči razposajeni ponočnjaki zaklali poštenega oženjenega moža, ki je prišel mirit pretepače. Zapustil je ženo in več otrok.

Iz Ajdovščine, 6. oktobra. Naša podružnica sv. Cirila in Metoda pokazala je včeraj, da čvrsto stoji. Tako lepe veselice, toliko dušnega vžitka nam še ni podala, kakor sinoči. Raznovrstni program obsegal je deset točk. Zdaj smo čuli krepki moški zbor, zdaj samospjev s spremljevanjem na glasoviru, zopet osmospev s „solo“ in veliki mešani zbor, naposled veseloigro „Zamujeni vlak“, polno zdravega humorja. Vse se je sicer naglo menjavalo, vendar je trajalo dve uri in pol. Zakaj tako dolgo? Zato, ker so morali večino točk ponavljati.

Velika dvorana bila je do zadnjega kota napolnjena; na mostovži so stali in v dveh stranskih sobah so se razvrstili gospodje, ker dvorana ni mogla vseh sprejeti. Tu si videl priproste ljudi in vso našo inteligenco, celó družine italijanskega rodú bile so navzoče. Bali smo se, da nam javni ples, komaj pol ure stran, ne zvaži preveč ljudij na rajanje. Da, za ples so pa vneti v našem okraji!

Tožimo o slabi letini, a plešemo le; suša nam jemlje jesenske pridelke, a to nas ne moti pri plesu na prostem; ni denarja, pravijo, a za ples, ki stane nad 100 glđ., ga že še premoremo. In za smodnik tudi imamo, saj se strelja dan prej in na dan plesa prav obilno.

Groza prešinja človeka, če premisli, koliko za tako rajanje izdamo. Zadnjič se je potrudil neki dopisnik iz našega okraja, da je v tržaški „Edinosti“ izračunal, koliko novecev zarajamo na očitnih plesih. Bila je za naše revno ljudstvo ogromna svota. A poleg denarne izgube koliko trpi morála!

Naj bi naše družbe napravljale rajši veselice, podobne naši včerajšnji, počasi bi morda odvrnili ljudi od kratkočasia, ki jim je le na kvar.

Iz pliberške okolice, 6. oktobra. (C e s a r s k a s l a v n o s t i n P l i b e r č a n i.) Podružnica sv. Ci-

rila in Metoda za Pliberk in okolico sklenila je na dan 5. oktobra t. l. v Pliberku prirediti slavnost na čast imendnevu našega presvetlega cesarja. Kdo bi si bil mislil, da nam zagrizeni pliberški nemškutarji še cesarjevega godú ne bodo privoščili mirno praznovati?! Letali so namreč že nekaj dnij prej okrog, kakor sršeni, in vse krčmarje odgovarjali, naj nam ne prepuščajo svojih prostorov! Pri „zlatem levu“, kjer bi se bila imela slavnost vršiti, se je pa tudi našla v zadnjem hipu zapreka: Na novo naselivša se krčmarica ima sicer patent, ki je že odprej pri hiši, in naznanila je pred časom mestni občini pliberški, da boe ondi oštirski obrt nadaljevala ter začela točiti po stari navadi vino in pivo, za kar je prosila dovoljenja že pred tedni, katerega jej pa zagrizeni mestni očetje pliberški do včeraj niso oskrbeli. Županstvo jej tedaj ni dovolilo točiti ter bila je tako primorana, ogromnemu številu Slovencev,*) ki bi jej bili pri tej priliki gotovo donesli par desetakov dobička, vrata pred nosom zapreti. Slavnostni odbor, v prvi vrsti gospoda, ki je vso skrb prevzel, moramo pa grajati, da se ni zastran prostorov že prej trdno zagotovil. Tje v jeden dan se take slavnosti in veselice ne dadó prirejati. Povsod je treba previdnosti in premišljenega skupnega delovanja.

Sli smo tedaj nekateri v gostilno h „kroni“ se malo okrepčat, pozneje pa smo se podali na občo željo še v gostilno k Hermanu, kjer je bilo zbrano veliko število Slovencev z vrliimi šmihelskimi pevkami in pevci. Tu se je sedaj pričela prav živahna veselica; zapela se je cesarska himna in vrstilo se je potem več govorov in navdušenih napičnic na svetlega cesarja. Na ulici stražili so pa žandarji, ker je bilo vse mestno prebivalstvo nahujskano in razburjeno proti nam. Slovencem, ki so mirno dohajali v mesto, so se pliberški „kulturtragerji“ porogljivo posmehovali; požarni brambovci so pa nalašč vajo napravili, da so imeli priliko zahavljati proti nam ter lomastiti se tam okoli, kjer so bili Slovenci zbrani.

Prenašati smo imeli od nasprotnikov mnogo grdega zabavljanja in psokv, ne da bi se komu kaj žalega storilo; izmej naših so pa na povelje navzočega komisarja iz Velikoveca brez posebnega vzroka dva vtaknili v zapor. Jednega je gosp. komisar velikodušno izpustil koj zvečer, drugega pa, ki je prav pošten in ugleden gospodar ter ni zmožen komu kaj žalega storiti, še do sedaj (ob 10. uri zjutraj) niso izpustili. Zakrivil je pregrešek bajé s tem, da je hotel preriti skozi na ulici stoječe ljudstvo v gostilno ter mu je to zabraniti hotel občinski tajnik, na kar mu je mož, ne da bi bil hotel koga žaliti, izustil besede „kanalija **), bodem ja vendar smel iti v gostilno?“ — in dovolj je bilo. Imel se boe tedaj zagovarjati zaradi razžaljenja stražnega uradnika.

Pliberška gospóda bolje in nižje vrste nam je pa na vse mogoče načine smela kazati svoje sovražstvo, in psokve so letele na nas tako od stoječih po ulicah kakor od onih v hišah. Da nismo dali tej pokvarjeni druhalí povoda do kakega tepeža, smo iz Pliberka kmalo odrinili v prijazni, národni Šmihelj, kjer smo se brez ovire razveseljevali še pozno v noč.

Mej našimi kmeti pa je nastala sedaj velika jeza nad odljudnim obnašanjem Pliberčanov. Dogovoriti se hočejo, da ne bodo hodili več v Pliberk kupovat,***) četudi bi morali drugje dražje plačevati. Pliberk večjidel od Slovencev živi in vendar kaže tako sovražstvo do njih! Ni sicer veliko takih prenapetežev, pa neka liberalna nemškutarska klika ima oblast v rokah in njej se morajo tudi drugi pokoriti, zato bodo pa tudi z dolžnimi vred trpeli, če kmetje mestu hrbet obrnejo. Tej kliki se pa uklanja v najnovjšem času pliberška duhovščina in Slovenci so ondi sedaj skoro brez zastopnikov.

Za danes smo to le na kratko omenili, da naše ljudstvo izvé, da Slovenci na Koroškem sedaj kmalu še svojemu vladarju na čast ne bodo smeli prirejati slavnostij, ker strast nestrpljivih Nemcev jim hoče to zabranjevati. Kaj tacega, seveda, sme le ta izvoljeni narod prouzročiti. Pri drugi priliki pa bode o tej zadevi še obširneje govorili ter našim slovenskim bratom marsikaj povedali, kar jih boe gotovo zanimalo.

*) Prišlo nas je nad 200 na slavnost v Pliberk.

Opomba pis.

***) Izraz, tu navaden, ki se v tem slučaju nikakor ni takal oboje tajnikove.

Opomba pis.

***) To bi bili morali že zdavnej storiti. Opomba pis.

Našim rojakom pa pravimo: Zapomnite si dobro 5. dan oktobra in pliberških rogoviležev se izogibajte pri vsakej priliki, posebno pa takrat, kadar bi jim imeli nositi svoje težko prislužene krajcarje, s katerimi si bodo tudi v prihodnje kupovali biče, da bodo vas za vašo naklonjenost z njimi nabijali. Svoji k svojim!

Iz Zagreba, 3. oktobra. (Konec.) V najhujš borbi svojega življenja od leta 1865. do 1873. je stal on na strani narodne stranke kot najodličnejši boritelj. S svojim odličnim znanjem, s svojo spretnostjo in svojo pridnostjo boril se je najhujše in najodločneje proti dualizmu in nagodbi ter njihovim zastopnikom v Hrvatski, baronu Rauchu, Bedekoviću in namestniku Vakanoviću.

Po reviziji nagodbe leta 1873 mogel se je on posvetiti mirnemu delu, kajti v nagodbi je videl vse pogodbe duševnega, političnega in gmotnega razvitka hrvatskega naroda, pa je tudi ostal pri obvezi, katero je prevzel, ko je odobril nagodbo. Pri tem svojem nazoru je ostal tudi po letu 1881, ko je Mrzović s svojimi drugovi izstopil iz narodne stranke radi madjarske šole za uradnika in radi drugih prekršajev državnega dogovora med Hrvatsko in Ogrsko. Miškatović je bil od tega časa vladin privrženec ter je od zdaj služil vsaki vladi, kajti mnogo je potreboval, in vlada mu je dajala nagrade, da je mogel laglje in udobneje živeti. Od tega časa ga je začela napadati opozicijska stranka ter je doživel gotovo tudi mnogo grenkih dnij.

Za zasluge svoje, ki jih je imel za vladino stranko, je postal deželni arhivar, a politično njegovo delovanje je osredotočil v saborskih odborih in kraljevinskih deputacijah, kjer je bil vedno izvestitelj.

Miškatović ni bil poseben govornik, premda se je odlikoval z lahkim in bistroumnim zapopadanjem, ostro logiko, izgajeno obliko, lepim jezikom, a nad vsem z nenavadnim mirom. Njegovi govori niso oduševljali, niti vnemali, ali so prepričevali. Ali čim mu je bila okornejša beseda, tem mu je bilo spretnejše njegovo pero. Njegovi politični spisi, saborske adrese, predstavitve, nunciji in renunciji kraljevinskih odborov so večni in trajni svedoki njegovega visokega uma, njegovega globokega in obsežnega znanja, žal, da ne vedno tudi čistega rodoljubja. Ali on ni bil samo publicist in žurnalist; on nam je kot prelaga-telj Turgenjevih del v najlepši, klasični obliki prikazal tega velikega novelista. Ti prevodi so izšli ob svojem času v podlistku „Pozora“, ter kasneje tudi v posebnih odtisih, v prvih tečajih „Venca“, — a „Klaro Miličevu“ izdala je „Matica Hrvatska“, pri katerej je bil Miškatović nekda tudi odbornik. Kdorkoli hoče pisati brez afektacije prav narodnim, jedrnatim slogom, le-ta naj prebere Miškatovićeva dela, ki bodo imela vedno svojo klasično vrednost. Kot hrvatski pisatelj je on ravno radi svojega sloga gotovo najizvrstnejši.

Da je ostal Miškatović na onej stezi, po kateri je hodil do leta 1873, čisto drugače bi ga narod hrvatski čislal pri njegovi smrti. Ali zdaj ga more sicer prištevati svojim umnikom, a nikdar ne pravim rodoljubom. In to je žalostna obsodba, ki ostane zapisana v povesti razvitka hrvatskega naroda, o njegovem delovanju na političnem polju.

Z Notranjskega, dné 6. oktobra 1890. Splošna navada je, da pridejo c. kr. uradniki k sv. maši, kedar je kaka cesarska slavnost, bodisi rojstveni dan, bodi si god cesarjev. Po farah, kjer ni c. kr. uradov, obhaja se ta slovesnost ob nedeljah. Oznani se vselej nedeljo poprej, da boe prihodnjo nedeljo zahvalnica radi cesarjevega rojstvenega dneva ali godu.

Ako torej med tednom ni posebne slovesnosti, morali bi cesarski služabniki in tudi drugi dostojanstveniki v nedeljo priti k sv. maši. Tudi žandarji so c. kr. služabniki. Slišijo se pa od mnogih strani pritožbe, da ti ne prihajajo k sv. maši tudi takrat ne, ako je zahvalnica za cesarja. Zeleti je, da višje oblastvo potrebno ukrene!

S sv. Višarjev, 5. oktobra. (Sklep romarskih pobožnostij.) Danes, to je na rožnivenško nedeljo, smo sklenili božji pot, ki se je, kakor navadno, na praznik Vnebohoda začel. Ta čas (140 dnij) je obiskalo Višarje 50.000—60.000 ljudij. Čez 24.400 jih je sprejelo sv. obhajilo. Svetih maš je bilo 534 darovanih, 84 tujih duhovnikov je tu tekom časa maševalo.

Nizka cena železnične vožnje pripelje sém sicer mnogo romarjev; pa ne mislite, da je to glavni vzrok pomnoženja romarjev. Le lepo vreme je mero-

dajno. Od leta 1860, ko se je petstoletni jubilej praznoval, ni bilo še sicer nikdar toliko romarjev tukaj, kakor letos. Le leta 1872 je bilo 24.000 komunikantov.

Ginljivo je posebno popoldne, ko se vzame doli čudodelna podoba Device Marije in daje romarjem poljubovati.

Največ romarjev pride s Kranjskega, potem z Goriškega. Nemcev je nekda 5—10 odstotkov.

Dnevne novice.

(Aféra Künigl.) Praška „Politik“ je v 272ti svoji številki objavila popravek, katerega je poslal c. kr. konceptni praktikant pri deželni vladi kranjski, g. Karol grof Künigl. Gosp. grof trdi, da je vse neresnica, kar je „Politik“ o njem priobčila po slovenskih dveh dnevnikih. Dalje g. konceptni praktikant pravi, da slovenskim listom zaradi tega ni poslal popravka, ker so premalo razširjeni. — „Politik“ sama po pravici dostavi, naj bi bil slovenskim listom poslal popravek. To bi bil moral g. grof tembolj storiti, ker smo tudi poročali o deputaciji odličnih meščanov, ki se je g. deželnemu predsedniku zaradi znanega dogodka poklonila. Po vsem tem si g. grof misli, da je prevzvišen nad slovenske liste, ki ga niti ne morejo doseči.

(Župnijski izpit) delajo te dni naslednji čč. gg. Janez Kunauer, župni upravitelj v Polomu na Kočevskem; Anton Lesjak, kapelan na Dobrovi; Janez Možina, kapelan v Slavini, in Janez Šega, kapelan v Vodichah.

(Iz Sorice.) V petek, dné 3. oktobra, ob 1/2 10 nastal je ogenj v spodnjih Danjah in je hipoma upepelil 8 gospodarjem vsa poslopja in vse imetje. Zgorelo je tudi več prešičev. Rešili niso skorej nič, nekateri le to, kar so na sebi imeli. Revščina velika, in še tem večja, ker so lé-ti že pred 10 leti pogoreli in se že takrat močno zadolžili. Nekateri nimajo kar nič upanja, da bi mogli postaviti poslopja. Razven dveh so bili sicer zavarovani, ali le za male svote.

Župnijski urad v Sorici (p. Zelezniki) priporoča jih usmiljenim in dobrim ljudem, ter prosi slavna vredništva, naj blagovolijo nabirati in sprejemati mile darove za ponesrečene.

(Deželna razstava štajerska) je bila zadnjo nedeljo zvečer slovesno zaključena. Obiskalo jo je do 300.000 oseb.

(Slovenski napisi v Trstu.) Kakor čitamo v „Edinosti“, je slovenski trgovec v Trstu gosp. Ivan Prelog obesil slovenski napis nad svojo prodajalnico. To pa ni bilo vseč lahonski sodrgi, ki je po noči napis namazala z blatom. Trgovec je to naznanil policiji in z jednim stražnikom pričakoval hudobneža, ker je slutil, da se povrne. Pouličnjak res pride in pričue metati blato v napis, pa stražnik ga zgrabi in odvede v zapor. Naj bi g. Preloga ponesemali tudi drugi slovenski trgovci, katerih je na stotine v Trstu, in mesto boe dobilo drugo lice. „Edinost“.

(Učiteljsko društvo za šolski okraj novomeški) je c. kr. deželna vlada Kranjska dovolila z odlokom z dné 31. julija in potrdila pravila. Društvo namerja izdavatí nov časnik „Dolenjski učitelj“ kot društveno glasilo. V odbor so izvoljeni gg.: načelnik F. Kalinger, nadučitelj na Toplicah; njegov namestnik Alojz Potokar, tajnik nadučitelj Davorin Judnič; blagajnik Maks Šribar; odborniki: Al. Jerše, K. Krištof in J. Jarm.

(Promotio sub auspiciis imperatoris.) Včeraj je bil na graškem vseučilišču promoviran sub auspiciis imperatoris doktorjem modroslovja Konrad Zindler, sin deželnega šolskega nadzornika.

(Umrli) je na Malijevem gradu v Hradeckijevi vasi v nedeljo stotnik g. K. Pott v pokoji; truplo so prepeljali v tukajšnjo vojaško bolnišnico in danes popoldné pokopali.

(Osnovna slavnost „Celjskega Sokola“.) Tako je naslov knjižici, ki je izšla kot poseben odtisek iz „Slovenskega Naroda“. Knjižica ima na osmih straneh kratko zgodovino snovanja društva, potem pa na osemindesetih straneh popisuje zanimivo to slavnost in ima čitatelj tu skupaj zbrane tudi vse telegrafične pozdrave. Gotovo boe vsak vdeležnik slavnosti celjske rad segel po tej knjižici, ki mu boe drag spomin na slavnostne dni celjske. Ker je čisti dohodek namenjen „Sokol-skem u domu“ v Ljubljani, je v prvi vrsti takorekoč narodna dolžnost sokolskih društev, da knjižico razširjajo mej svojimi člani in prijatelji Sokolstva. Dobiva se po 20 kr. v „Narodni Tiskarni“,

ter se bode tudi poslala v večjih partijah vsem društvom, ki se oglašajo zanj.

(Uniforme in uradniki.) Kakor se nam poroča, je ministerstvo prepovedalo vsem poštnim in brzojavnim uradnikom hoditi v uniformi k društvenim zborovanjem ter se vdeleževati političkih in narodnih izjav. Živel „schimmel“!

(V Reko) je te dni priplul jeden največjih trgovskih parobrodov, ki so se doslej usidri v reškem pristanišču. Parobrodu je ime „Belgravia“ in je lastnina neke trgovske hiše v Glasgovu; naložiti more 800 ton.

(„Pomenik za prijatelje ceter“) imenuje se zbirka 72 najlepših jugoslovanskih narodnih pesni, katere je dal na svetlo Jos. Sorg v Zagrebu. Delo stoji 1 gld. 80 kr. in 15 kr. poštne.

(Razpisana) je služba učiteljice na osemrazredni mestni dekliški ljudski šoli pri sv. Jakobu v Ljubljani z letno plačo 600 gld., eventualno mesto podučiteljice z letno plačo 500 gld. Prosilke, usposobljene za meščanske šole s slovenskim učnim jezikom, imajo pri sicer enakih razmerah prednost. Prošnje do 15. novembra mestnemu šolskemu svetu.

Raznoterosti.

— Novi brezdimni smodnik ima tudi to prednost, da mu mokrota ne škoduje. Skušnje so pokazale, da je tak smodnik že pol ure v vodi ležal ter bil istotako sposoben za strelivo.

— Na biciklu iz Peterburga v Pariz. Iz Pariza se dné 4. t. m. poroča: Včeraj je došel semkaj ruski poročnik pri topničarstvu, Martos, kateri je pridrčal iz Peterburga v Pariz na biciklu. Prešel je v 30. dnéh 3100 kilometrov dolgo pot. Iz Pariza pojde Martos v London in potem v Ostende, od koder se povrne zopet na svojem kolesu v Peterburg. Izvrstni kolesar ima še-le 22 let.

— „Saj je pokojnik sam to želel.“ Nedavno je stal pred nekim berlinskim sodiščem zatoženec, ki je ukradl cvetlice na pokopališču. Zatoženec je priznal, da je to storil, a krivega se ni spoznal. „Saj je pokojnik sam to želel.“ Zakaj na njegovem nagrobnem spomeniku stoji zapisano: „Popotnik, ustavi se na mojem grobu in utrgaj si v spomin cvetko.“ Te besede so sodnika iznenadile, toda kmalu je izrekel nad njim svojo sodbo: „Če bi bili eno cvetko utrgali, bi bili prav storili. Toda napis ne govori, da bi se jih smelo celo pest nartgati.“

Telegrami.

Dunaj, 6. oktobra. Pri današnji ožji volitvi v tretjem dunajskem okraji je bil voljen v deželni zbor kapelan Schnabl z 2738 glasovi proti liberalcu Gröblu, kateri je dobil 2490 glasov.

Radmer, 6. oktobra. Oba cesarja se odpeljeta pojuteršnjem vkupe do Kleinreiffinga ter se tu poslovita. Od tukaj se poda nemški cesar čez Budejevico in Prago v Berlin.

Budimpešta, 6. oktobra. Finančni minister dr. Weckerle se je odpeljal s sekcijkim svetnikom Enpedyjem in tajnikom Popovićem na Dunaj, da bode nadaljeval s finančnim ministrom Dunajevskim obravnave o uravnavi valute.

Berolin, 6. oktobra. „Reichsanzeiger“ objavlja odpust vojnega ministra Verdyja in imenovanje generala Kaltenborna Stachau-a.

Amsterdam, 6. oktobra. Četudi se ni stanje kralja od včeraj poslabšalo, pričakuje se vendar, da se v kratkem skliče ministerski svet in razglasi vladarstvo.

Bern, 6. oktobra. Pri ljudskem glasovanju v tesinskem kantonu sklenilo se je z 11.928 proti 11.834 glasovom, da se pregleda kantonska uprava.

Bruselj, 7. oktobra. Ministra javnih del Debruyna je sprejel del prebivalstva v Mechelnu, kamor se je bil podal k blagoslovljenju vodnih zgradb, z žvižganjem in sikanjem. Zvečer so bili tu pa tam nemiri, žandarmi so se posluževali orožja. Mnogo je ranjenih. Čez 20 oseb so deli pod ključ.

Umrli so:

3. oktobra. Jakob Mihelič, bogoslovec, 23 let, Gospodske ulice 11, srčna hiba.

4. oktobra. Anton Robaves, čevljar, 31 let, sv. Petra cesta 35, jetika. — Antonija Sedej, mestna uboga, 53 let, Karlovska cesta 7, srčna hiba.

5. oktobra. Ivan Meze, posestnikov sin, 6 mesecev, Črna vas 46, božjast. — Karol Pott, umirovljeni c. in kr. stotnik, 58 let, Hradečkéga vas 8, marasmus.

V bolnišnici:

30. septembra. Marija Bregar, kajzarica, 74 let, marasmus

1. oktobra. Franc Arhar, delavec, 60 let, morbus Brigthii.

4. oktobra. Lukas Spreicer, dninar, 18 let, pljučna tuberkuloza.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v toča
		zrakomerna v mm	toplomerna po Celzijm			
7. u. zjut.		744.0	8.0	brezv.	megla	0.00
2. u. pop.		743.9	20.3	sl. zap.	jasno	
9. u. zveč.		744.0	13.0	"	"	
Srednja temperatura 13.8°, za 0.9° nad normalom						

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

7. oktobra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88 gld. 90 kr.
Srebrna " 5 1/2 " 100 " " 16% "	80 " 10 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	107 " 90 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 55 "
Akcije avstr.-ogerske banke	977 " "
Kreditne akcije	309 " 25 "
London	115 " 05 "
Srebro	" " "
Francoski napoleonid.	9 " 09 "
Cesarski cekini	5 " 43 "
Nemške marke	56 " 50 "

Zahvala.

Podpisani izreka v imenu odbora najtoplejšo zahvalo slavnemu vodstvu in vsem gg. članom pevskega društva v Sturijah, kakor tudi gg. gledališkim diletantom na njihovem skupnem delovanju pri veselici, katero je priredila podružnica sv. Cirila in Metoda za Ajdovščino in okolico dné 5. t. m. v Ajdovščini. Kličem mlademu društvu: Čvrsto naprej za vzvišeno stvar!

V Ajdovščini, dné 6. oktobra. 1890.

Ivan Dugulin,
načelnik podružnice.

Iskrena zahvala.

Ginjenega srea izrekamo najtoplejšo zahvalo prečast. duhovščini, blagorodnim gospodom uradnikom, gospodom pevcem s Pivke, darovalcem prekrasnih vencev, vsem prijateljem in znancem in konečno vsem, kateri so v tako obilnem številu spremili našega nepozabnega soproga, oziroma očeta, gospoda

Aleksandra Ličan-a

na kraj večnega počitka. Naj bodo vsi pričani, da nam je sočutje, ljubezen in spoštovanje, katero so skazovali našemu predragemu ranjkemu za čas njegove dolge bolezni in pri njegovem pogrebu, v veliko tolažbo v žalosti in britkosti, s katero nas je Gospod obiskal.

V ILIRSKI BISTRICI, dné 5. okt. 1890.

(1) **Rodbina Ličan.**

Račun

odbora za zgradbo spomenika Franu Levstiku v Vel. Laščah.

I. Vsi dohodki za spomenik in slavnost, v kateri namen so darovali že gg. odborniki „Matica Slovenske“ 3 gld., gosp. dr. Tavčar 15 gld., g. ces. svetovalec Murnik 5 gld. in gosp. Fr. Regoršek 5 gld., znašajo vkupe 1734 gld. 63 kr.

II. Vsi troški za spomenik in slavnost znašajo 1808 " 43 "

primanjkljaj 73 gld. 80 kr.

V Vel. Laščah, dné 3. oktobra 1890.

Za odbor:

Niko Lenček,
c. kr. notar,
predsednik.

Fr. Gruđen,
blagajnik.

Cerkvenik,

neozenjen, lepega zadržanja in več v kmetijstvu, dobi pod ugodnimi pogoji **takoj službo.** Več se zvé pri farnem uradu v Rudniku. (3-1)

V Iko!

Ako se do konca tega meseca ne oglasi še pet duhovnikov, bodo sanatorij zatvorili. Pač škoda za nas bolehače, ker v Iki je čez zimo najmilejše podnebje.

M. Lazar.

Zobozdravnik

Avgust Schweiger

prične s 15. oktobrom delovanje
kakor do sedaj (3-2)

v hôtelu „pri Maliču“ (Stad Wien) II.

Dunajske razstavne srečke à 1 gl.

Le malo jih je še!

11 srečk 10 gld.

6 srečk 5 gl. 50 kr.

Glavni dobitek

50.000

gld. vrednosti.

Žrebanje že 30. oktobra.

Srečke po 1 gld. pri C. C. MAYER-ji v Ljubljani. (11)